

Universitätsbibliothek Paderborn

Ōrigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

XXX. Vtrum finxerit sibi Spiritum sanctum genus humanum redimere non
potuisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

dum esse pronuntiaverit. Minime quidem orandum cum Patre Filium, non autem simpli- A
citer non orandum sensisse Origenem narrat Augustinus H̄er. 43. ad Quoduldeum, &
cur ita senserit causam affert: Dicit præterea, inquit, ipse Origenes, quod Filius Dei sanctis homi-
nibus comparatus, veritas sit; Patr̄i collatus mendacium; & quantum distat Apostoli Christo, tantum
Filius Patri. Unde nec orandus est Filius cum Patre, quia non auct̄or est indulgendarum petitionum, sed
applicator. Vtramque accusacionem complexus est Theophilus Alexandrinus Pasch. 2. ubi
Origenem ait asum esse dicere, Non esse orandum Filiū, neque cum Filio Patrem: quæ qui-
dem absurdā est, & secum pugnans conquestio; nam si Filium orari vetat Origenes, cur
vetuisset Patrem orari cum Filio, qui neutiquam orandus est?

Profecto si dicta superius de violata ab Origene Filij majestate recordemur, quid de
ejus invocatione opinari debuerit, facile deprehendemus. Cum enim ad ejus dignitatem B
quem precibus compellamus, accommodata esse debeat oratio nostra, humiliori Pa-
trem obsecratione venerandum esse quam Filium dicere debuit Origenes, si doctrina
sua connexionem retinere voluit. Neque conjectura nostra nos fallit: genuinam
enim fuisse hanc ejus sententiam declarant libri contra Celsum, quorum quinto sic
differt: πάντα μέρη δύο δίκαιων, οὐ τελεόντων, οὐ εἰπούντων, Εἰ δοξασιαὶ αἰτητικῶν τοῦ Θεοῦ τὰς θεῖας
εἴη τοῦ πάντων αἰτητῶν αρχέρων τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ιησοῦ καὶ τῶν επινο-
μένων αἰτητῶν. Εἰ δοξασιαὶ αἰτητῶν δικαιωμάτων τοῦ Ιησοῦ καὶ τῶν επινο-
μένων, καταχρήστων. Nempe orationem proprie dictam Deo Patri fundi jubet, impro-
priam vero & rationabilem Filio: illi ut summo Deo, bonorum datori, huic tamquam *meistri*,
qui preces nostras Deo offerat: quia non est auct̄or, inquit ex Origenis persona Augustinus,
indulgendarum petitionum, sed applicator. Clarus etiam mentem suam aperit libr. 8. αἰδαὶ ἡ θνά-
τος, καὶ τραύματα ποτε, καὶ λόγοι, καὶ εἰδώλα τοῖς καὶ τοῖς δικαιοῖς εἰσιν. Εἰ αἰτωτοι σιθουργοί, φε-
στορεῖς τοῦ Θεοῦ τῷ δικαιῷ τοῦ Ιησοῦ, οὐτε τὸ μονοψήστιον, καὶ τελεόντοις αἰτητοῖς
τοῦτον δικαιοῦνταν τοῦ Θεοῦ τοῦ δικαιοῦ τοῦ Ιησοῦ, καὶ τοῖς δοκιμαῖς. Εἰ ταῖς ποιήσε-
ῖς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ιησοῦ & inferni: υπό γάρ τε τελεόντων τοῦ Θεοῦ τοῦ δικαιοῦ, καὶ τελεόντων τοῦ μονο-
ψήστιον τοῦ Ιησοῦ τοῦ δικαιοῦ τοῦ Θεοῦ, Εἰ αἰτωτοι αὐτῶν, οὐτε αἰτητοι, τοῦ θεοῦ τοῦ δικαιοῦ
τοῦ Ιησοῦ αἰτητοί τοῦ Θεοῦ αὐτῶν, καὶ τοῦ Ιησοῦ. Aliquando tamen ad Verbum preces allegati
concedit, non quasi Deo Patri offerendas, sed quasi Filij ipsius proprias; nec tamquam
ad usūlū, sed tamquam ad ipsum bona per se hominibus largiri valentem. Ita libr. 5. καὶ
μὴ πλεονεκτεῖν τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ διτελεῖν τοῦ Θεοῦ τοῦ δικαιοῦ τοῦ Ιησοῦ, Εἰ πλ.
τοῦ πάτορος τοῦ πατρὸς αὐτῶν, οὐτε τοῖς αἰτητοῖς διεργούσι τοῦ δικαιοῦ τοῦ Ιησοῦ, καὶ τοῖς λογι-
κοῖς. Multo magis rogari jubet Patrem quam Filium, & intentioni ac humiliori oratione. Atque
id sibi volunt Patres, cum clamant dixisse illum non esse orandum cum Patre Filium;
hoc est, non esse orandum itidem ut Patrem Filium. Nunc facilis est sexcentorum loco-
rum intellectus, in quibus Patrem cum Filio nulla preceptionis adhibita distinctione in-
terpellat: qualis ille est ex Homil. 4. in Ierem. *Cum autem plenitudo Gentium introierit, tunc*
omnis Israëli salvis erit, & fiet viuis grec & unius pastor, docens in commune populum suum magnificare
omnipotentem Dominum cum Christo Iesu. & ille ex Homil. 12. in Ezech. *Vt nunquam ad radi-*
es nostras ponatus feceris, quia in Evangelio predicator, attentius Iesum Christum Dominum nostrum
cum Patre suo precerunt: & hic ex Homil. 15. in Lue. *Vt igitur & nos stantes in Templo, & tenentes* E
Dei Filium, amplexantesque eum, digni remissione & profectione ad meliora sumus, oremus omnipoten-
tem Deum, premam & ipsum parvulum Iesum, quem aliqui & tenere desideramus in brachis: & alter
iste ex Homil. 18. in eundem: Quia igitur Salvator Creatus est Filius, in commune Patrem, Fi-
liumque laudemus, cuius Lex, cuius & Templum est: & Homil. 36. in eundem: Propterea Domini
misericordiam deprecemur, ne nobis tacitibus lapides clamemus, sed loquamur & laudemus Deum in
Patre, & Filio, & Spiritu sancto. Orari quidem Patrem jubet & Filium, sed diverso genere
orationis.

X X X. Postremum h̄ic objiciendum venit Origeni, opinatum eum humani redem-
ptionem generis Spiritum sanctum potissimum decuisse; atque id munus cum obire ac su-
stine neutiquam posset, Filio imposuisse, ut poterit qui unius recte quireret provinciam hanc F
administrate. Prostat commentum illud Tom. 2. in Iohann. p. 58. Εἰ τοῦτο δεῖται τὸν εἰσεῖν,
τὸν ιδίῳ ή τοῖς λογικοῖς αἰτητοῖς διεργούσι, τὸν δὲ δυλειαῖς τῆς φρεσῆς, αἰδαὶ καὶ τὸ θραύστης θύσιος,
παρεγειται τῷ θελατίσματι διεργούσι, τὸν δὲ διεργούσι. Εἰ ταῦτα δὲ γάρ, καὶ εἰπεῖται πιθανόν
τον τὸ ιδίῳ πρότυχον τοῖς λογικοῖς αἰτητοῖς διεργούσι, τὸν δὲ δυλειαῖς τῆς φρεσῆς, αἰδαὶ τὸ θυ-
σιον αἰτητοῖς διεργούσι. Contra eam opinionem confurgunt universi Patres, &
præ reliquis Trinitatis sanctæ Personis id operis Filio præcipue convenisse demonstrant,
causâsque hujus reddunt multiplices & validas, quarum hic explicandi locus non est. Pa-
trem tamen ac Spiritum sanctum eodem officio haud fecus ac Filiū defungi potuisse com-
muniis est Ecclesiæ Catholice doctrina, eamq; inuenit Thomas Part. 3. q. 3. a. 5. Fayet nihilo-
minus Origeni Anselmus, qui alio fortasse persuasus arguendo, non aliam potuisse carnis
humanæ

A humanæ illigari Personam quam Filium dixit in eo Opere, cui titulum fecit, *Cur Deus homo.*
Quoniam ergo, inquit, quodlibet parvum inconveniens in Deo est impossibile, non debuit alia Persona
incarnari, quam Filius.

QVÆSTIO TERTIA.

DE CHRISTO, EIVSQUE INCARNATIONE
ET OIKONOMIA.

B I. Plurima de Christo abscon Origenes opinatus est. II. Vtrum Christum substantialiter in Moyse, Prophetis, & Angelis adsuisse senserit. III. Patrum multorum assensu & sua ipsius fluctuatione juvatur. IV. Quo sensu dixerit Filium Dei, an equum esset homo, mediatoorem suisse: V. in quo & Patrum quorundam confessione se tuerit. VI. Excusuntur ejus errores de anima Christi: VII. quibus tam non pertinaciter adhaesit. VIII. Nonnulli ipsius accusatores retunduntur. IX. Quo sensu Filium & ejus animam unum esse dixerit, quemadmodum Pater & Filius unum sunt. X. Vtrum Christum carnem de celo attulisse persuasum habuerit. XI. An crediderit Christum specie tenus in terris apparuisse, non veram carnem gestasse. XII. Sol-vuntur difficiles ipsius loci duo. XIII. Vnde in hac affectu Christo falsi corporis suspicionem venerit, exploratur. XIV. Vtrum Christum merum esse hominem existimataverit. XV. An duos Christos finxerit. XVI. Vtrum & quo sensu Iesum induisse Filium Dei pronuntiaverit. XVII. Quo sensu Christum dixerit deificasse naturam humanam. XVIII. Quo sensu Christum esse dixerit virum illum sterilem, de quo Jeremias cap. 22. vers. 30. XIX. Vtrum corpus Christi ubique esse censuerit. XX. Pro quibus passum Christum opinatus sit. XXI. Recensentur Patrum criminationes adversus Origenis sententiam, XXII. que ex ipsius verbis proponitur. XXIII. Non satis constat an sepe jam pro rebus ratione præditis, an semel tantum passum, an etiam aliquando passum Christum putaverit. XXIV. Ex supra allatis genuina ipsius opinio elicetur, XXV. cuius & origo indicatur. XXVI. Nonnulla faciunt pro causa Origenis. XXVII. Vtrum Christum in Sole corpus suum reliquisse sibi finxerit. XXVIII. Vtrum censuerit Christum hominem esse desistere, postquam mortuus est. XXIX. Quo sensu Christum dixerit etiam nunc lugere peccata nostra. XXX. Vtrum regnum Christi desitatum crediderit.

E I. **V**VLGATVM, & in Scholis receptum Theologicarum disputationum ordinem hic deserimus, affectantes Origenem, cuius ut abnormes fuerunt plurimæ de rebus divinis sententiae, ita peculiari, & à consuetis aliena divisione tractandæ sunt. In inferiorem ergo locum rejectis, qua ad Angelos & Opificium sex dierum, aliaque his deinceps subiecti solita pertinent, questionibus, Origenis de Verbi *ēarēptōt* & *cīrōvōtā* perscrutemur decreta, si qua sunt obnoxia reprehensionibus, & animum possunt offendere Lectoris orthodoxi. Ac sunt certe, neque pauca, qua ab ejus ventilata & confutata adversarijs, eterna nomini ejus stigma imposuerunt.

F II. Leve illud est præ reliquis mox exponendis, & aliquam habens excusationem, quo Christum docuit, antequam homo fierer, Patri ministrantem, in Moyse, Prophetis, & Angelis hominum salutem promoventibus adsuisse, & quidem substantialiter, atque ita suum quodammodo *cīrōvōtā* inchoasse. En tibi ipsius verba ex Hom. 8. in Genef. Et tamen considerandum est quia Angelus hoc referunt ad Abraham locutus, & quia in consequentibus evidenter hic Angelus Dominus ostendatur. Vnde patet quod sicut inter nos homines habitat repensus est ut homo, ita & inter Angelos habitat est repensus ut Angelus: & ex Homil. 1. in illud Isaiae: Et regnum Domini Sabaoth vidi oculis meis, & missus est ad me unus de Seraphim. Non est unius, inquit, Domini mei Iesu Christi adventus quo descendit ad terras. Et ad Esaiam venit, & ad Moysem venit, & ad populum venit, & ad unamque Prophetarum venit: neque tu timeras, etiam si jam celo recipius es, iterum veniet. Quia autem & ante præsentiam caralem ad homines venerit, ipsum accipe testem decouiantem atque dicentem: Hierusalem, Hierusalem, que occidis Prophetas, & lapidas eos qui miseri sunt ad te, quoties volui colligere filios tuos? Quoties volui, Non dicit; non vidi te nisi isto adventu: sed dicit; Quoties